

Nieuwsbrief 2 – maart 1997

Beste Niños donateur,

Er is zoveel gebeurd, geregeld, begonnen en veranderd, dat het er bijna niet van gekomen is alles eens op een rijtje te zetten. Maar: het is toch gelukt.

Voordat we alles vertellen willen we eerst iedereen die ons in de afgelopen maanden heeft gesteund bedanken. Wat we doen kunnen we alleen doen met de hulp van donateurs en het enthousiasme van iedereen om ons heen. Het is echt fantastisch te merken dat we een hele familie hebben die achter 'Niños' staat. En dat we zo'n familie hard nodig hebben is wel duidelijk als u ziet wat we allemaal gedaan hebben en van plan zijn. We merken dat Niños het vuur om iets te willen doen in mensen aan kan wakkeren. En daar zijn we ook zeer trots op.

Verder komt er een Niños Straatkinderhotel. Een bijzonder hotel waar kinderen de gasten ontvangen, bedienen en al het andere werk doen, dat in elk ander hotel ook gedaan moet worden. Door zelf te werken, hoeven ze niet hun hand op te houden. Ze leren stap voor stap verantwoordelijk te zijn. Ze leren iets te kunnen. Het terugwinnen van zelfrespect is enorm belangrijk. En natuurlijk moeten ze ook gewoon naar school.

Wie ons hotel straks bezoekt, helpt direct mee aan de ondersteuning van de Niños projecten. Alle winst van het hotel gaat naar de stichting. Van dat geld wordt het hotel afbetaald, de verzorging van de kinderen wordt ervan bekostigd, ze krijgen een klein salaris, waarvan ze een groot deel sparen en op termijn blijft er geld over om de nieuwe projecten te starten. In deze 2de Niños-nieuwsbrief vertellen we wat we tot nu toe konden doen, mede met uw bijdragen, en wat we verder van plan zijn.

Wat is het nieuws

Een enorme reportage in de Libelle. Fantastisch nieuws voor Niños is dat er een grote reportage komt in het paasnummer van de Libelle. Met foto's en al. Fotograaf Eric Buis heeft er een week voor uitgetrokken en is naar Peru gereisd om foto's te maken van Jolanda en de kinderen 'in actie'. Het artikel is natuurlijk ontzettend leuk voor iedereen die Niños steunt. Om alles nog eens veel uitgebreider te kunnen lezen en vooral te kunnen zien. Voor de stichting zal het waarschijnlijk een enorme stap vooruit zijn. We hopen natuurlijk dat ons aantal donateurs door de reportage flink zal toenemen zodat we ons gezin in Peru ook kunnen laten doorgroeien en veilig stellen. Kopen dus dat nummer. En aan iedereen laten zien.

Titus en Jolanda samen in Peru

Titus en Jolanda samen in Peru. Vanaf begin maart woont Titus voorgoed met Jolanda samen in Cusco. Na een lange periode van scheiding zijn ze eindelijk weer echt bij elkaar. Samen kan er nog meer werk gedaan worden voor nog meer kinderen. Niños wordt nu ook een groot echt gezin.

Nog veel belangrijker: nieuwe kinderen. We zijn op dit moment met z'n negenen. Jolanda, Titus en zeven kinderen. Santos, Demetrio, Luis, Oscar, Wilbert, Victor en Esmaël. De eerste vier zijn er al bijna vanaf het begin. Oscar woonde in de gevangenis. Niet zo geschikt voor een mannetje van vier. Hij praat werkelijk de hele door en ziet zichzelf eigenlijk nog als de grootste en sterkste van de hele club. Santos is inmiddels toch weer terug gekomen om bij ons te komen wonen. Victor en Esmaël komen uit het dorp van Santos. Dus niet van de straat. Na veel overleg met de familie is gevraagd of wij voor deze kinderen wilden zorgen. Als we dat niet hadden gedaan zouden ze heel waarschijnlijk toch op de straat terechtgekomen zijn. De ouders konden de kinderen gewoon niet meer onderhouden. Een afschuwelijke situatie natuurlijk. Zowel voor de kinderen als voor de ouders. De vader van Esmaël is daarnaast al meer dan twee weken op zoek naar zijn andere zoontje, die ooit ook alleen naar de stad is gegaan. Niemand weet waar het kind is en iedereen is bang dat het dood is. Kinderen horen gewoonweg niet op straat. Victor barstte direct al toen hij bij ons kwam, van

heimwee naar zijn dorp. Zijn moeder vertelde dat voordat Jolanda hem op kwam halen, hij honderduit praatte over zijn toekomst in de 'grote' stad. Bij ons heeft hij eigenlijk alleen maar lange uren gehuild, dagen aaneen. De schrik van de enorme verandering en echte heimwee naar zijn beschermde dorpsfamilie. Langzaam gaat het beter. Maar misschien gaat hij toch (voor een tijdje) terug naar zijn dorp. De allerkleinste is Wilbert van 6. Ook zijn vader is dood. Het is een schattig, klein ventje. Hij heeft het thuis bij zijn stieffamilie heel moeilijk. Op z'n zachtst gezegd waren ze daar niet erg lief voor hem. Hij heeft een grote witte vlek op een van oogjes waardoor hij aan één kant niets ziet. We gaan zo snel mogelijk met hem naar het ziekenhuis om te kijken wat we kunnen doen. Soms lijken de verhalen van deze kinderen meer op boze sprookjes dan je zou willen. Triest nieuws: de hond is dood. Heel triest voor de kinderen. De kleine Titus, onze pas voor 2 gulden aangeschafte miniwaakhond is overleden. Hoe het komt weten we niet, maar waarschijnlijk heeft hij iets uit het vuil opgediept dat niet goed voor hem was. De kinderen waren natuurlijk diep onder de indruk en bedroefd, hoewel ze hem tot in zijn laatste dagen ook genadeloos achterna hebben gezeten (een waakhond moet wel in vorm blijven natuurlijk).

Een nieuw huis, we wonen 'alleen'

Alweer ruim twee maanden wonen we in een nieuw huis. Groter dan het vorige waarin we samenwoonden met onder meer Maria die een fysiotherapiepraktijk heeft. De nieuwe ruimte was nodig om de nieuwe gezinsleden te kunnen herbergen en ook in de toekomst meer kinderen op te kunnen gaan nemen. Fantastisch ook voor de kinderen die veel makkelijker naar buiten kunnen en nu maar met z'n 2-en een kamer hoeven te delen. Het huis bestaat uit 5 kamers en een keuken rond een binneplaats. Alles in Peruaanse stijl met mooie mintgroene muren van gestampte aarde (adobe) en een golfplaten dak.

Officieel in Peru

We zijn uit de kinderziektes. We zijn nu ook in Peru een officiële stichting. Maar daarmee zijn we er nog niet. We hebben contacten gelegd met alle mogelijke instanties op het gebied van de kinderbescherming (INABIF) en de Peruaanse justitie. We willen zo goed mogelijk samenwerken. Daar moet veel tijd in geïnvesteerd worden. Ook zijn met de ouders van de kinderen goede wettelijke voorgedij-afspraken gemaakt over de opvoeding en verzorging.

Er is echt nog onnoemlijk veel te doen

Het allerbelangrijkste blijft natuurlijk: de kinderen zelf. Echte directe zorg voor de kinderen die er het slechts voorstaan. Hulp is veiligheid, verzorging, maar vooral liefde. Onze doelstelling is om aan het einde van het jaar er minimaal nog 2 tot 3 kinderen bij te hebben. Dan is ons huidige huis vol. Maar, we kennen onszelf, misschien zijn dat er dan wel veel meer. We kunnen met iedereen die Niños mogelijk maken trots zijn op 'onze' kinderen. De kinderen komen absoluut uit de moeilijkste, meest traumatische situaties, maar voelen zich na een gewenningsperiode echt als vissen in het water. Er wordt weer gelachen, gerend, gevlogen, stiekem gepest en soms helemaal stiekem, af en toe een beetje en soms zelfs heel goed gehoorzaamd bij Niños in huis. We zijn echt een gezin, met echte kinderen dus. Die weer een toekomst hebben gekregen. En gelukkig weer spontaan kind kunnen zijn. Zoals Oscar van drie die een paar maanden geleden nog bij zijn moeder woonde die in de gevangenis zit omdat zij, na een hoog oplopende ruzie, zijn vader heeft vermoord. Toen Jolanda vertelde dat de moeder van Titus jarig was, sprong hij acuut op zijn stoeltje en begon met overgave een Peruaans verjaardagslied voor haar te zingen. De andere jongens begonnen er hard om te lachen, waarop kleine Oscar enorm boos werd. Zij moesten hun mond houden totdat hij was uitgezongen. Wat ze wijselijk ook maar deden. Volgens Oscar wordt voor jarige moeders altijd gezongen. Of ze nou aan de andere kant van de wereld wonen of niet.

Adresgegevens secretariaat m.i.v. 1 januari 2000

Stichting Niños Unidos Peruanos
Koninginnelaan 8
1182 AS Amstelveen
Telefoon 020-64039019

E-mail info@stichtingninos.com
Website www.ninoshotel.com